

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V písmech je ľudské telo často uvádzané jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny

u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediaté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediaté), solariáni a wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti,

kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz sledovať náš program „Mary J. Fancher: brooklynská záhada“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi.

24. listopadu 1878
New York Sun
MRTVA
A STÁLE NA ŽIVU!
Mimořádný případ slečny Fancher z Brooklynu.
FAKTA OVĚŘENA POČETNÝM SVĚDECTVÍM.
Mentální zrak, který není žádným švindlem jasnozřivosti.
Leží třináct let téměř bez pohybu a někdy studená k smrti a bez tepu, slepá, leč čte s dokonalou snadností, vidí a popisuje děje a osoby daleko vzdálené od jejího lůžka – mentální fenomén, který by se mohl zdát neuvěřitelný, nebýt svědectví lékařů, duchovních, učitelů a důvěryhodných přátel – po celé měsíce bez jídla a zároveň – zdá se, že nikdy nespí.
24. listopadu 1878
článek publikovaný v „New York Sun“ v USA představil

fascinovaným čtenářům
potenciál lidského
těla žít
nezávisle na jídle.
Vyprávěl příběh
Mary J. Fancherové,
lidově známé jako
Mollie Fancherová,
žena z Brooklynu,
která žila po mnoho
let bez potřeby
fyzické výživy.
Abychom pochopili její
příběh, podívejme se napřed
do její minulosti.
Mollie Fancherová
se narodila 16. srpna 1848
v Attleboro
v Massachusetts v USA
Jamesovi E. Fancherovi
a Elizabeth Crosbyové.
Když jí byly dva roky,
zemřela jí její matka
a když se její otec
o několik let později
znovu oženil,
začala se o ni starat její teta
Susan E. Crosbyová.
V raném věku
navštěvovala školu
a Mollie byla tak
vysoce nadaná k učení,
že se dostala na Vysokou
odbornou Brooklynskou
školu v téměř 12 letech.
Mollie vyrostla
v krásnou
a dokonalou mladou dámu,
docela oblíbenou všemi
v Brooklynské
vysoké škole.
Když dosáhla 18 let,
Mollie byla zasnoubená
a měla se vdávat.
8. června 1865
den po nákupu
její vybavy se Mollie
vracela domů
v bryčce.
Obruč sukňě

se zachytila na rozvoru,
když došlápla
a kočí se příliš brzy
rozjel.
Povoz ji vlekl
po ulici blok domů,
než výkřiky svědků
zastavily
kočího.
Její sukňě byla kolem ní
omotána jako škrtidlo
a ležela v bezvědomí
s mnohočetnými
zlomeninami žeber.
Mollin utrpěla těžké
zranění páteře,
které způsobilo míšní
degenerativní onemocnění
a zůstala nepohyblivou.
Po osmi měsících utrpení
se její
nemoc zhoršila.
Její teta psala deník
o stavu Mollie
takto:
2. února 1866 –
vážně onemocněla.
Její nervový systém
byl zcela pomatený.
Její hlava a nohy
šly společně,
stočila se jako obruč,
také se postavila
na prsty u nohou
a na špičce rotovala.
Několik osob
požadovalo, aby se jí
zabránilo v dělán
osobní újmy.
8. února 1866 –
se dostala do transu
a vše nasvědčovalo
smrti.
17. února –
Ztratila zrak.
18. února –
Ztratila řeč.
19. února –
Ztratila sluch.
22. února –

Viděla, mluvila a slyšela
po dobu půl hodiny
a pak na nějaký čas
všechny schopnosti ztratila.
23. února –
Ztratila smysl zvuku.
24. února –
Sevřely se prsty.
25. února –
Čelisti se uzamkly.
26. února
Nohy se trojitě zkroutily.
7. března –
Křeče byly mohutné.
20. března 1866 –
Řekla si o jídlo, snědla
malý kousek sušenky
to bylo první
jídlo, které měla
po sedmi týdnech a které
byla schopna udržet
v žaludku.
Přestože byla vážně
nemocná a sotva
někdy po celé měsíce
jedla, její tělo
nebylo vyhublé.
Z obavy o její výživu
jí její teta a doktoři
nutili k jídlu,
ale ona nakonec
všechno jídlo vyzvracela.
Co ještě nejvíce
mohla konzumovat, byla
čas od času
lžička tekutiny,
někdy v intervalu jednoho
měsíce a tak nějak.
„Od 24. května
do 28. června
nebyla schopna přijmout
jakoukoli výživu.
Půl litru sladkého oleje
používali na koupání
hrudi a stěv
a to byla
veškerá výživa,
kterou obdržela.“
Teta byla neustále
po boku své neteře

a často zmiňovala její neuvěřitelnou sílu, navzdory nedostatku výživy. Podle rodinného přítele Abram H. Dailey, který je autorem knihy „Mollie Fancherová, Brooklynská záhada: Věrohodné tvrzení o skutečnostech života Mary J. Fancherové, psychologického divu devatenáctého století“, schopnost Mollie žít bez jídla mělo mnohoznačné následky. „Slečna Crosbyová často zmiňovala o slečně Fancherové, že vlastní nadpřirozené síly. Zdá se zcela jistě, že přijímá přísun síly z nějakého zdroje, jí neznámého původu, jak jinak by mohla být zachována po tak dlouhou dobu? Občas vykašlávala krev, zřejmě z jejich plic, což jí jistě velmi oslabovalo. Je velkou záhadou, jak bylo možné jí udržet při životě po několik let během doby jejího utrpení, které bylo tak ohromné a výživa, kterou dostávala, tak velmi malá. V jednom nebo dvou případech, když se jí pokoušeli vnutit výživu, kterou její žaludek odmítal, a která jí způsobovala velké nesnáze, v odpovědi

na zmínku slečny Crosbyové, že je to nezbytné, že by to měla přijmout, aby se udržela při životě, řekla, že obdržela výživu ze zdroje, o kterém slečna Grosbyová neví.“ Zdá se, že Mollie věřila, že byla vyživována z Božského zdroje. Zprávy o Mollieině stavu nezávislém na jídle stejně jako její náhlý rozvoj nadpřirozených schopností, proletěl krajinou. Podle „The New York Sun:“ „Rozvinula nejúžasnější síly, podobné druhému zraku nebo jasnovidectví, čtení s lehkostí obsahů zapečetěných dopisů, popisování předmětů ve skrytých balíčcích, čtení knih, zatímco byla naprosto slepá. Někdy její síla byla úmyslná, jindy vykonávána nevědomě. Brala tak málo výživy, že by se mohlo říci, že žila bez jídla. Obklopena lidmi ze sociálního postavení a zdokonalování a vždy byla nadmíru citlivá na jakoukoli veřejnou zmínku nebo znalost o jejím stavu.“ Přes pokusy udržet její identitu a místo skryté, se tisíce lidí

hrnuly do jejího domova na Downing Street, aby se podívaly na „Brooklynský zázrak.“ Mollie byla navštěvována jak běžnými lidmi, tak lidmi významného postavení, včetně duchovních, pastorů, novinářů, astronomů, architektů, lékařů i vědců, kteří se snažili ověřit její stav. Někteří proslulí lékaři, ačkoli se s ní nikdy osobně nesetkali, napsali pochybovačné zprávy o jejím stavu nezávislém na jídle, stejně jako o jejich jasnovideckých schopnostech. Přesto byly početné svědecké záznamy, které svědčily o neomylnosti „Brooklynské záhady.“ S jedním takovým svědectvím přišel Dr. Charles B. West, ředitel Brooklynské vysoké školy, který napsal: Do jejích úst byla zavedena voda, šťáva z ovoce a jiné tekutiny, ale sotva se něco z toho dostalo do jejího žaludku. Tento orgán se stal tak citlivým, že si uvnitř nic neponechal. V rané fázi její nemoci zkolaboval, že přiložením ruky na prohloubení páteře, byl cítit. Nebyl tam žádný prostor pro potraviny. Její krk byl neohebný

jako hůl.
Polykání nepřicházelo
v úvahu.
Její srdce bylo velmi
rozšířené, těžké bolesti
přecházely z něj přes
levou stranu a rameno.
S mírnými výjimkami
byla slepá.
Když jsem ji poprvé
viděl, měla jen jeden smysl
a to dotykový.
Tím si mohla číst
mnohokrát rychleji,
než někdo
vidoucí.
Tak přejížděla prsty
přes vytištěné
stránky
se stejnou obratností
za světla či tmy.
S prstem
mohla rozpoznat
osoby na fotografiích,
tváře
volajících, atd.
Nikdy nespí, její odpočinek
je upadnutí do transu.
1. června 1866
vstoupila Mollie do transu,
který trval
celý týden.
Když z něj vyšla,
neměla vůbec žádnou
vzpomínku toho,
co se dělo.
Následující den
vstoupila do dalšího
transu, který trval
neuvěřitelných devět let.
Kromě toho, že byla
nezávislá na jídle během
této doby,
Mollie dělala úžasné
činy, zatímco byla
ve zřejmém stavu spánku:
Během těch devíti roků
měla křeče
a strnutí, někdy
se jí oči obrátily

nahoru a dozadu
v její hlavě, ale vždy
zůstala nevidomá.
Během těchto devíti let,
jak jsem se informoval
od nezpochybnitelných
autorit, napsala více než
šest tisíc pět set
dopisů,
zpracovala víc než
sto tisíc uncí
příze,
udělala obrovské množství
jemných výšivek
a velké množství
velmi krásné voskové práce,
stříhání a barvení
květin a listů
většinou geniálním
a dokonalým způsobem.
Když bylo potřeba
využití obou rukou,
byla práce dokončena
nad hlavou,
její levá ruka
nadaňšela pravou ruku,
do své pozice,
jak je popisováno.
Psaní bylo prováděno
vkládáním tužky nebo pera
mezi sevřené prsty
její levé ruky
v dlani, aby tužka
nebo pero
bylo drženo v pěsti.
Její rukopis byl velmi
pravidelný a krásný,
její schopnost
kompozice
velmi kvalitní.
Přestože byla upoutaná
na lůžko po 50 let,
Mollie nebyla nikdy zatrpklá.
Mnozí dosvědčili,
její milující a charitativní
osobnost, vždy připravenou
pomoci ostatním v nouzi.
Byla poctivá
a otevřená
mající pronikavý vhled

a intuici do lidské
přirozenosti.
Mollie byla známá
jako geniální a vtipná
vypravěčka.
Po oslavě jejího
„Zlatého jubilea“
50 let na lůžku,
3. února 1916,
o osm dní později
Mollie zemřela
ve věku 67 let,
navždy známá jako
„Brooklynská záhada.“